

Nul; der vil ikke være Overflud, men heller ikke videre Underflud. — Den ærede Krigsminister bemærkede, at han holdt sig alene til sin Embedsførelse og sit Budget. Ja, deri kan den ærede Minister maasse have Ret fra sit Standpunkt, men vi andre ere virkelig berettigede til i vor Beregning at gaa ud fra, hvad Forsvarsvæsenet har kostet, og at tage det hele med. Dersom vi ofre meget paa Marinen, have vi ikke Raad til at ofre saa meget paa Hæren, og det er klart, at naar vi have ofret saa store Summer paa Fæstningen, have vi ikke Raad til at bruge mere til Marinen. Man er nødt til i sin Beregning at gaa ud fra, hvad Forsvarsvæsenet i det hele har kostet, og naar man vil anfille Sammenligning med andre Lande, maa man gaa ud fra, hvad disse Lande koste paa deres Forsvarsvæsen i det hele, og hvad vi i det hele koste paa vort. Naar den ærede Minister fremdeles bemærkede, at det ikke er saa forfærdelig meget mere, end der tidligere blev bevilget, f. Eks. paa § 26 ekstraordinært, idet der tidligere er bevilget til Krigsministeriet omtrent en Million Kroner paa denne Paragraf, kan det være rigtigt nok; men den ærede Minister glemmer, at naar der er brugt noget over 30 Mill. ekstraordinært, bære disse Penge ikke mere Rente. De Foretagender, den ærede Minister har anvendt dem til, ere ikke produktive i almindelig Forstand. De give ikke Rente, og den ærede Minister er nødt til, naar vi skulle tage det fuldt nøjagtigt og klart, at regne Renten af disse Penge med, altsaa i dette Tilfælde noget som $1\frac{1}{2}$ Mill. Kroner. Nu overhørte jeg vel ikke, at den ærede Minister betonedes, at det er forskellige Arealer, som ere afgivne og ville blive afgivne i den nærmeste Tid, der før have været underlagte Krigsbestyrelsen. Ja, de have været underlagte Krigsbestyrelsen, men Krigsministeriet har ikke nogen særlig Gjendomsret dertil. Disse Arealer ere Statsejendom, og naar de ikke længere anvendes til Fæstning, falde de altsaa tilbage til anden Statsejendom. Deres Værdi er altsaa derfor lige fuldt forbrugt, Den ærede Minister maa desuden erindre, naar han taler om, hvad man tidligere har givet, at Stillingen, som jeg nylig udtalte, er forandret derved, at han maa medregne Renten af de Summer, han har forbrugt. — Der er endnu en anden Faktor at regne med, nemlig at Landets Evne til at bære disse Udgifter efter min Opfattelse ikke er

saa god som tidligere. Landet kan bære, naar alt gaar sin naturlige Gang uden Kalamiteter, men saa snart Kalamiteter af nogen Betydning indtræde, saa at de allerfleste Gjendomsbesiddere forrente Halvdelen og mere end Halvdelen af, hvad deres Ejendomme ere værd, saa kan Landet ikke bære. Dertil maa den ærede Minister ogsaa tage Hensyn — Jeg skal slutte med at udtale, at hvad jeg kan saa en Overbevisning om, at vi social-økonomisk kunne bære til Forsvarsvæsenet, ere vi forpligtede til at bære, og vi ere forpligtede til at fortsætte den historiske Traad, men til den historiske Traad henregner jeg ganske vist ikke Provisorierne.

Madjen-Mygbal: Til den sidste ærede Taler vil jeg blot bemærke, at han kan være ganske rolig for, at jeg ikke skal gøre ham ansvarlig for andre Udtalelser end hans egne, og hvis han ikke skal være saa heldig, naar han tænker sig om, at kunne opdage, at der var en Tid, da han og jeg vare fuldstændig enige om, at denne Regering ikke burde have nogen Finanslov, saa skal jeg som sagt være til hans Tjeneste. Jeg tror nok, vi skulle komme til Rette om den Ting. — Over for den ærede Krigsminister vil jeg blot sige, at det Folk, der i Virkeligheden forsømmer sit Forsvar, er paa Besæjle til at begaa Selvmord; for saa vidt kan jeg sige, at den ærede Krigsminister havde Ret. Jeg er derfor alvorligt med paa alt, hvad der i Virkeligheden kan kaldes Danmarks Forsvar og i Virkeligheden gaar ud paa at værges vort Land; men det er min inderlige Overbevisning, at den Vej, man har betraadt nu i en Række af Aar, er ikke en Vej, der fører i Retning af Danmarks Forsvar; den fører netop i den Retning, som den ærede Minister lod til at frygte; den fører netop til dette at begaa Selvmord; den fører ned ad Bakke og er ødelæggende baade for det ene og det andet i Landet. Maa jeg dertil blot knytte den ene Bemærkning, at jeg skønner ikke rettere, end at Frihed og Selvfærdighed ere to Begreber, som høre nøje sammen. Er først Friheden truet og borttagen, saa er der ogsaa den aller største Fare for Landets Selvfærdighed.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.